

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΩΝ
Εν Πειραιεί τη 26η Σεπτεμβρίου 2019

Η ΟΥΝΙΤΙΚΗ ΔΟΛΙΟΤΗΤΑ

Όπως ήδη έχουμε αναλύσει σε προηγούμενες ανακοινώσεις μας, οι βάρβαροι και αιρετικοί Φράγκοι, χρησιμοποίησαν πέρα από τους κατακτητικούς τους πολέμους και την Εκκλησία ως εργαλείο για να πραγματοποιήσουν τα ιμπεριαλιστικά τους σχέδια, να υποτάξουν δηλαδή την ρωμαλέα τότε και ένδοξη αυτοκρατορία της Ρωμανίας και να σφετεριστούν τον πολιτιστικό της πλούτο. Μεταχειρίστηκαν κάθε τρόπο και μέσο για να θεωρηθούν εκείνοι ως οι «νόμιμοι» διάδοχοι της ελληνορωμαϊκής κληρονομιάς, αλλά και της χριστιανικής πίστης, την οποία φρόντισαν να μεταλλάξουν υιοθετώντας αιρετικές και κακόδοξες θεωρίες. Η κατάληψη του παπικού θρόνου ήταν το πρώτο βήμα και η κατάληψη της ανατολής η συνέχεια με τις λυσσαλέες στρατιωτικές τους επιθέσεις και τις φρικτές σταυροφορίες. Σύντομα όμως κατάλαβαν ότι ήταν αδύνατον να ξεριζώσουν την Ορθόδοξη χριστιανική πίστη, παρά τις συντονισμένες προσπάθειες που κατέβαλαν κατά την περίοδο της Φραγκοκρατίας. Τότε συνέλαβαν ένα νέο σατανικό σχέδιο αλώσεως της Ορθοδοξίας, χρησιμοποιώντας αυτή τη φορά δόλια και ύπουλα μέσα. Επενόησαν την διαβόητη και επάρατη Ουνία, η οποία ιδρύθηκε και θεσπίστηκε συνοδικά στην Δ΄ παπική «Σύνοδο» του Λατερανού, (1215). Η σχετική «βούλα» του «Πάπα» Ιννοκεντίου του Γ΄ στη «Σύνοδο» αυτή

προέβλεπε ότι, «εάν σε κάποια περιοχή ζουν διάφορα έθνη με διαφορετικές γλώσσες και εκκλησιαστικούς ρυθμούς, ο Επίσκοπος να εκλέξει άξιους άνδρες, οι οποίοι θα τελούν για κάθε μια εθνότητα τη θεία λατρεία στη γλώσσα και τον ρυθμό της». Στη συνέχεια, επί οκτώ αιώνες μέχρι σήμερα, η Ουνία θα αναπτύξει μια πρωτοφανή εγκληματική δραστηριότητα, την οποία θα παρουσιάζει προς τα έξω ως δήθεν «ιεραποστολική», προς παραπλάνηση βέβαια των αφελών, με δόλιο προσηλυτισμό, με ανείπωτα βασανιστήρια και θανατώσεις εκατομμυρίων αθώων ανθρώπων, με βανδαλισμούς, αρπαγές ναών κ.λ.π. ιδίως στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης.

Στους νεωτέρους χρόνους, μετά την έναρξη του επισήμου Διαχριστιανικού Διαλόγου μεταξύ Ορθοδόξων και Ρωμαιοκαθολικών, (1980), το θέμα της Ουνίας υπήρξε ένα από τα αντικείμενα του Διαλόγου. Κατά την ΣΤ΄ Γενική Συνέλευση της Μικτής Θεολογικής Επιτροπής στο Freising του Μονάχου, (1990), η Ουνία καταδικάστηκε ως μέθοδος ενώσεως Παπισμού και Ορθοδοξίας: «**Η Ουνία ως μέθοδος όπου εφηρμόσθη, απέτυχε να υπηρετήσει τον σκοπόν της προσεγγίσεως των Εκκλησιών. Αντιθέτως προεκάλεσε νέας διαιρέσεις. Η ουτωςί δημιουργηθείσα κατάστασις εγένετο αφορμή συγκρούσεων και δεινών, τα οποία εσφράγισαν την συλλογικήν μνήμην και συνείδησιν των δύο Εκκλησιών**».¹ Δύο χρόνια αργότερα, το 1992, οι Ορθόδοξες Εκκλησίες με «**Μήνυμα**» των Προκαθημένων των, καταδίκασαν και πάλι ρητά την Ουνία και τον προσηλυτισμό, και αποφάσισαν, «**ότι δεν μπορεί να προχωρήσει ο Θεολογικός Διάλογος με την Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, αν δεν επέλθει συμφωνία επί του ζητήματος της Ουνίας**».² Ωστόσο η διπλωματία του Βατικανού εθριάμβευσε και πάλι, διότι η Ουνία αθωώθηκε εκ νέου κατά την Ζ΄ Γενική Συνέλευση της Μικτής Θεολογικής Επιτροπής, η οποία συνήλθε τον Ιούλιο του 1993 στο Balamand του Λιβάνου. Στην περαιτέρω πορεία του Διαλόγου οι Ορθόδοξες Εκκλησίες επέμεναν για μιά επανεξέταση του θέματος της Ουνίας. Νέα συζητήσεις επί του θέματος αυτού στη Βαλτιμόρη των Η.Π.Α. το 2000, κατέληξε σε ναυάγιο, χάρη στην πεισματώδη επιμονή των Ρωμαιοκαθολικών. **Το Βατικανό έκανε το πάν για να περισώσει την Ουνία, η οποία εξακολουθεί μέχρι σήμερα να αποτελεί ένα άλυτο πρόβλημα, ένα αγκάθι στις διαχριστιανικές σχέσεις.**

Αφορμή για την παρούσα ανακοίνωσή μας πήραμε από δημοσίευμα της πρόσφατης συνάντησης του παν. Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου με τον ουνίτη «**αρχιεπίσκοπο**» της λεγομένης «**Ελληνο-**

καθολικής Εκκλησίας της Ουκρανίας» Σβιατοσλάβ, στη Ρώμη στις 16 Σεπτεμβρίου 2019. Όπως αποκάλυψε το ιστολόγιο «Ρομφαία»: «οι δύο πλευρές συζήτησαν την κατάσταση στην Ουκρανία και τις Οικουμενικές σχέσεις μεταξύ των Εκκλησιών. Η συνάντηση ξεκίνησε με ανταλλαγή δώρων όπου ο κ. Σβιατοσλάβ, προσέφερε στον Οικουμενικό Πατριάρχη ένα αντίγραφο του αρχαιότερου σλαβικού χειρόγραφου Ευαγγελίου του 1144. Από την πλευρά του ο Οικουμενικός Πατριάρχης προσέφερε στον Μακαριώτατο μια έκδοση για την ιστορία του Πατριαρχείου, και ένα ιστορικό μετάλλιο που εκδόθηκε σε ανάμνηση της επισκέψεως του Πάπα Βενέδικτου στο Φανάρι το 2006».

Ο ουνίτης «αρχιεπίσκοπος», μεταξύ άλλων είπε και τα εξής αποκαλυπτικά: «Με την εκχώρηση της Αυτοκεφαλίας ο οικουμενικός διάλογος με την Ορθόδοξη Εκκλησία της Ουκρανίας θα αυξηθεί σε ποιοτικά υψηλότερο επίπεδο. Από αυτή την ιστορική στιγμή η διακήρυξη της Αυτοκεφαλίας ως κύριος συνομιλητής στον οικουμενικό διάλογο για την Ελληνοκαθολική Εκκλησία της Ουκρανίας δεν είναι πλέον η Ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία, αλλά η τοπική Ορθόδοξη Εκκλησία στην Ουκρανία». Με την επαινετική αναφορά του στην «εκχώρηση της Αυτοκεφαλίας», δεν μπορεί να κρύψει τη χαρά του, για το ολέθριο αυτό γεγονός στους κόλπους της Ορθοδοξίας. Πανηγυρίζει, διότι το Αυτοκέφαλο της Ουκρανίας έρχεται «βούτυρο στο ψωμί του», του «λύνει» κυριολεκτικά «τα χέρια», αφού η κανονική Εκκλησία της Ουκρανίας υπό τον Μητροπολίτη Ονούφριο, περιθωριοποιείται και επομένως τώρα θα μπορεί, (με τις «πλάτες» βέβαια και της τοπικής κυβέρνησης), να «αλωνίζει» πολύ πιο εύκολα και να ασκεί το δόλιο προσηλυτιστικό του έργο. Εξ' άλλου όπως δήλωσε πρόσφατα σε συνέντευξή του ο σχισματικός «Μητροπολίτης Κιέβου και πάσης Ουκρανίας» κ. Επιφάνιος σε συνέντευξή του στην Espresso. TV.: «η [σχισματική] «Ορθόδοξη Εκκλησία της Ουκρανίας – ΟCU» και η [ουνιτική] «Ουκρανική Ελληνόρυθμη Καθολική Εκκλησία- UGCC», η οποία είναι η 'πατριωτική Εκκλησία', βρίσκονται σε στενή συνεργασία, υλοποιούν ορισμένα προγράμματα και συμμετέχουν σε κοινές εκδηλώσεις». Μετά από συνάντηση που είχε με τον κ. Σβιατόσλαβ δήλωσε: «Στην συνάντηση με τον Μακαριώτατο Σβιατόσλαβ μιλήσαμε για την περαιτέρω εμβάθυνση της συνεργασίας μας. Σε αυτήν τη συνεργασία θα μπορούμε σε διάλογο και ο διάλογος θα καθορίσει εάν μπορούμε να ενωθούμε. Θεωρητικά αυτό είναι εφικτό στο μέλλον. Εξαρτάται όμως από το πώς θα συνεργαστούμε, πως θα διατηρήσουμε αυτές τις φιλικές σχέσεις και

πως θα αγωνιστούμε για αυτήν την ενότητα. Στο μέλλον όλοι οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί θα πρέπει να ενωθούν σε μια ενιαία Εκκλησία».

Πως να μην χαίρονται οι εχθροί της Ορθοδοξίας που αιώνες τώρα εργάζονται με κάθε τρόπο για τον διαμελισμό της και εν τέλει την πλήρη διάλυση και αφομοίωσή της στον Παπισμό; Πως να μην χαίρονται για το «δώρο» αυτό που τους ήρθε τόσο απροσδόκητα;

Ισχυρίζεται ο Ουνίτης ψευδεπίσκοπος με πολλή υποκρισία ότι δήθεν «ο οικουμενικός διάλογος με την Ορθόδοξη Εκκλησία της Ουκρανίας θα αυξηθεί σε ποιοτικά υψηλότερο επίπεδο». Ο Διαχριστιανικός Οικουμενικός Διάλογος με τον Παπισμό ήταν ήδη «βαλτωμένος» και τώρα, μετά την χορήγηση της Αυτοκεφαλίας, είναι υπερβέβαιο ότι όχι μόνο δεν «θα αυξηθεί σε ποιοτικά υψηλότερο επίπεδο», αλλά θα «βαλτώσει» ακόμη περισσότερο, δεδομένης της διακοπής εκκλησιαστικής κοινωνίας μεταξύ Οικουμενικού Πατριαρχείου και Ρωσικής Εκκλησίας. Θα έπρεπε να επισημανθεί ότι το πρόβλημα της Ουνίας δεν είναι ένα πρόβλημα που αφορά μόνον το λαό της Ουκρανίας, αλλά ένα γενικότερο, παγκοσμίων διαστάσεων πρόβλημα, που έχει ιστορία πολλών ετών στον Οικουμενικό Διαχριστιανικό Διάλογο μεταξύ Παπισμού και Ορθοδοξίας. Ένα πρόβλημα το οποίο μέχρι στιγμής παραμένει άλυτο και εξακολουθεί να αποτελεί ένα «μεγάλο αγκάθι» στις σχέσεις μεταξύ Ορθοδοξίας και Παπισμού. Στην επίλυση του προβλήματος αυτού η ρωσική Ορθόδοξη Εκκλησία, όχι μόνο δεν μπορεί να πεταχθεί στο περιθώριο του Διαλόγου, αλλά αντίθετα μάλιστα έχει ουσιαστική θέση και ρόλο, όχι μόνο σε οικουμενικό επίπεδο, αλλά και σε τοπικό, διότι η συντριπτική πλειοψηφία των Ορθόδοξων της Ουκρανίας υπό τον Μητροπολίτη κ. Ονούφριο ανήκει στην εκκλησιαστική δικαιοδοσία της Ρωσικής Εκκλησίας. Θα έπρεπε να του επισημανθούν τα ανείπωτα εγκλήματα των Ουνιτών και ο αγιασμός των μαρτύρων Αγίου Αθανασίου του Λιθουανού, του Αγίου Μαξίμου του Κρπαθωρώσου και των 880.000 Σέρβων Νεομαρτύρων και τόσων άλλων.

Ο θρασύς «αρχιεπίσκοπος» αποπειράθηκε να το «παίξει» και «δάσκαλος της Εκκλησίας», προκειμένου να μας διαφωτίσει γύρω από το παπικό πρωτείο σε σχέση με την συνοδικότητα. Είπε: «Όσον αφορά τον οικουμενικό διάλογο με την Ορθόδοξη Εκκλησία, οι Ανατολικές Καθολικές Εκκλησίες προσφέρουν νέα στοιχεία για την κατανόηση του πρωτείου του Επισκόπου της Ρώμης και της συνοδικότητας. Ταυτόχρονα, οι Ανατολικές Καθολικές Εκκλησίες, προτείνουν στην Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία νέες μορφές της διακονίας του Πέτρου!» Θέλει να μας

προσφέρει «**νέα στοιχεία**», (ποια είναι άραγε αυτά;), για να κατανοήσουμε, επί τέλους (!!!), το παπικό πρωτείο, λες και οι άγιοι Πατέρες μας οι οποίοι το κατεδίκασαν σε Οικουμενικές και Τοπικές Συνόδους, δεν το κατενόησαν σωστά. Κατά την γνώμη του, εμείς, (και κατ' επέκταση οι άγιοι Πατέρες μας), είμαστε εκείνοι που πλανηθήκαμε, που βρισκόμαστε σε λάθος δρόμο και επομένως έχουμε ανάγκη επιστροφής και όχι ό Παπισμός, γι' αυτό και ομιλεί περί κατανοήσεως και όχι καταργήσεως του παπικού πρωτείου. Απέναντι στις παρά πάνω προκλητικές δηλώσεις του ψευδοεπισκόπου θα έπρεπε να τονιστούν τα εξής: **Η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν έχει ανάγκη από τα περί πρωτείου διαφωτιστικά στοιχεία, που έχει στη διάθεσή του, διότι οι άγιοι Πατέρες μας, που είχαν φθάσει σε κατάσταση θείου φωτισμού και θεώσεως, κατενόησαν πλήρως και σαφώς, περισσότερο από κάθε άλλον, το θέμα του πρωτείου. Επομένως το θέμα αυτό δεν έχει ανάγκη περαιτέρω κατανοήσεως, αλλά καταργήσεως.** Επί πλέον η Μικτή Θεολογική Επιτροπή μεταξύ Ορθοδόξων και Ρωμαιοκαθολικών η οποία στην παρούσα φάση του Διαχριστιανικού Διαλόγου συζητάει το θέμα του πρωτείου, δεν έχει κατάλήξει σε κοινώς αποδεκτή λύση, πράγμα που δείχνει το αδιέξοδο στο οποίο έχουν φθάσει οι δύο πλευρές. Ασφαλώς οι παπικοί εκπρόσωποι στην εν λόγω Επιτροπή έχουν υπ' όψη τους και δεν αγνοούν τα «νέα» διαφωτιστικά «στοιχεία» των ουνιτών της Ουκρανίας.

Εκ του Γραφείου επί των Αιρέσεων και των Παραθρησκειών

-
1. Θεοδώρου Ζήση πρωτ. καθ. Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, «Ουνία η καταδίκη και η αθώωση», Εκδ. Βρυέννιος, Θεσσαλονίκη 2002, σ. 77.
  2. Βλ. «Μήνυμα των Προκαθημένων των Αγιωτάτων Ορθοδόξων Εκκλησιών», στο Επίσκεψις 477, (1992), σ.7 κ.ε.
  3. <https://katanixi.gr/2019/05/15>